

at overholde den internationale Forpligtelse, og derfor maa jeg paa det indstændigste anmode det ærede Ting om at hjælpe til at faa Lovforslaget i en saadant Skikkelse, at det gør Ret til begge Sider og ikke udelukkende hæfter Blittet paa den ene Side.

Det. Hansen: Jeg tror ogsaa, ligesom den sidste ærede Taler, at vi gjorde rettest i at underkaste dette Lovforslag en grundig Behandling, navnlig i et Udvalg. Der synes at være almindelig Enighed om, at medens man paa den ene Side bør sikre Sejlsdødens Interesser, bør man paa den anden Side ikke affære disse fattige Fiskere fra det Erhverv, de hidtil have haft deres Fortjeneste ved. Det gælder om at finde en Form for Forslaget, om hvilket begge Ting kunne forliges. Jeg tror, at Tanken i Lovforslaget, som det foreligger fra det andet Ting, vistnok er meget rigtig, og de Indvendinger, som den ærede Marineminister gjorde mod Forslaget, angik ogsaa mere en Udførelse af det i det enkelte. Jeg har den Indvending mod Lovforslaget, at det i det hele er uheldigt affattet, at det er forfærdt konstrueret, om jeg maa sige saa, og at det vil give Anledning til overmaade mange Tvivls spørgsmål. Naar man blot tager første Stykke, saa siges der: Anmeldelse skal ske til Marineministeriet, naar man vil opfiske Resterne af de paa offentlig Foranstaltning ufsadeliggjorte Brag, men herved er at mærke, at nogle Brag blive ufsadeliggjorte af Marineministeren, nemlig de, der findes i Sejlsløb eller aabent Farvand, hvorimod andre Brag blive ufsadeliggjorte af Landbrugsministeren. Nu kan man altsaa spørge: Skal der i det Tilfælde, der er Brag paa Forstranden, ske Anmeldelse til Marineministeren, eller var det ikke rimeligere, at det skete til Landbrugsministeren, forudsat det er ham, der har med Ufsadeliggørelsen at gøre, hvad det vel er. Derimod er Systemet lidt forfærdt, naar man vil fiske op af et Brag, der ikke er ufsadeliggjort. Er det nu Meningen, at de, der ville give sig i Sag med saadanne Brag, skulle gaa til Amtmanden og altsaa komme ind under Plakaten af 1842, medens de, der ville tage Ting fra Brag, der ere ufsadeliggjorte, skulle melde sig respektive til Marineministeren eller Landbrugsministeren? I det hele taget maa man vide, hvorledes den Bestemmelse, der staar i første Stykke af Lovforslaget, egentlig staar i Forhold til de almindelige Bestemmelser. Man maa vide, hvorledes man skal gaa frem, naar man ønsker at hærge noget fra Brag paa Havets Bund.

Mine Indvendinger mod Lovforslagets andet Stykke forekommer mig imidlertid at være endnu mere betydningsfulde. Dette Stykke begynder med at sige, at i Sejlsløb maa Opfiskning af saadanne Brag kun ske ved Hjælp af Dykker og kun i en vis Tid af Aaret, og dernæst siges der, at ved Arbejdets Slutning skal Dykkeren afgive en edelig Erklæring om, at Stedets Vandstandshøjde ikke er formindsket. Derefter kommer Bestemmelsen om, hvorledes Stedet skal afmærkes, og hvorledes man skal forholde sig med Fortoldning af de opfiskede Varer. Alt dette staar i det samme Stykke, et Stykke, der indledes med, at det er Opfiskning i Sejlsløb, som det drejer sig om. Gælder da ikke alle eller i alt Fald en Del af disse Bestemmelser med Hensyn til Opfiskning paa Forstranden? Jeg tror, at de fleste Jurister ville sige: Nej, det, som staar i andet Stykke, vedrører kun de Tilfælde, hvor der er opfisket i Sejlsløb, men saa lad os se fuldstændig Bestemmelser om, hvordan der skal forholdes, naar der opfiskes paa Forstranden. Det er jo klart, at i alt Fald den første Bestemmelse om, at der skal afgives edelig Erklæring om, at Stedets Vandstandshøjde ikke er formindsket, kun kan referere sig til det Tilfælde, hvor der tages noget af et Brag i et Sejlsløb, idet der nemlig er Tale om, at det er Dykkeren, som skal gøre det, og der siges, at naar man vil tage noget fra et Brag i Sejlsløb, maa det kun ske ved Hjælp af Dykker, altsaa, det er en Bestemmelse, der udelukkende er givet for det Tilfælde, hvor man har med Sejlsløb at gøre, men de næste Bestemmelser om Fortoldning og Afmærkning maa dog virkelig gælde i alle Tilfælde, enten der er Tale om Sejlsløb eller Forstrand eller det aabne Hav. Det er jo dog klart, at naar der opfiskes noget, som er toldpligtigt, og som ikke tidligere er fortoldet — hvad det vel i Reglen ikke er — maa det ogsaa passere Tolden. Dernæst tror jeg ogsaa, at det fortjener at komme under Overvejelse, hvorvidt en saadan Bragfiskers Ret strækker sig, navnlig i Forhold til den tidligere Ejer af Stib og Ladning. Derom gives der jo til en vis Grad Bestemmelser i Forordningen af 1842, men vi bør da ogsaa vide, hvorledes det forholder sig i det Tilfælde, at man saaledes fisker fra et Brag, som er ufsadeliggjort. I og for sig er der ikke stor Forskel mellem at tage Ting fra et Brag, der er ufsadeliggjort, og fra et Brag, der ikke er ufsadeliggjort. Dernæst vil man i et eventuelt Udvalg tillige kunne tage under Overvejelse, hvorvidt man skal gaa i sine Fordringer med Hensyn til